

Moro vaan kaikille. Ja hauskaa joulujuhlaa. Minutkin oli kyllä kutsuttu mukaan juhliin, mutta valitettavasti en voi kunnioittaa tilaisuutta läsnäolollani. Tai suoraan sanoen minulla on parempaakin tekemistä kuin osallistua kaiken maailman kissanristiäisiin. Tuo nyt oli tosi huonosti ilmaistu. Te ihmiset vääntelette kaikki päinvastaisiksi. Kissanristiäisetähän nimenomaan ovat tilaisuuksia, joissa kaikkien olisi syytä olla läsnä.

Kun nyt olette niin runsaslukuisesti paikalla – tämä perustuu oletukseen, että olette saamassa sekä ruumiin että hengen ravintoa seisovan joulupöydän ja ”joulunäytelmän” muodossa – niin käytän tilaisuutta hyväkseni takoakseni teidän koviin kalloihinne muutaman tiedonjyväsien (jo nyt jyväsia voi kalloon takoa). Kuten tiedätte olen pehmoterapeutti ja ammattipätevyyteni tuomalla arvovallalla lausun muutaman sanan silkkaa työasiaa. Ja turha haukotella yhtään siellä perällä. Asiani koskee koskettelua. Pehmoterapiahan on nimenomaan kosketteluterapiaa. Sen teho riippuu osapuolista. Sekä koskettelijan että kosketeltavan on koettava tilanne miellyttäväksi. Jos näin on, molemmat tuntevat keskinäistä kaveruutta ja kosketus vielä vahvistaa tunnetta. Jos näin ei ole, on parempi pitää näpit kurissa.

Otetaanpa muutama esimerkki Hoitokodilta. Potilaita kannattaa koskea aina kun mahdollista. Kosketus voi olla käden laitto olkapäälle tai kevyt taputus kämmenelle. Ylenpalttista hipelöintiä on syytä välttää. Antaa hemmottelutiimin hoitaa se puoli. Potilaan reaktiosta käy äkkiä selville mitä mieltä hän on kosketuksesta ja jatkon voi suunnitella sen mukaan. Potilaiden kanssa ei yleensä tule ongelmia vaan heidän kanssaan pärjää ihan terveellä järjellä, jota jopa joillakin vapaaehtoisilla tuntuu olevan. Ei paljon, mutta kumminkin.

Haasteellisempaa on työkavereiden keskinäinen koskettelu. Tässä pätee sääntö, että kosketaan toista vasta kun osapuolten välillä vallitsee jonkinlainen kaveruus. On myönnettävä, että tämä on aika epämääräisesti sanottu. Milloin vallitsee jonkinlainen kaveruus? Tässä auttaa naurusääntö. Jos yhteisen työvuoron aikana nauratte keskenänne ainakin kerran, olette kavereita. Jos jonkin kiireisen vuoron aikana ette ehdi jutella

ettekä siis nauraakaan, sitä ei lasketa. Mutta sääntö on tämä: Kaverit nauravat toistensa jutuille. Millainen kosketus sitten on soveliaista? Tuo mikä sopi potilaille, pätee myös tässä tapauksessa. Käsi olkapäällä tai taputus kämmenelle toimii aina. Se kertoo, että minä olen huomannut sinut ja toisaalta, että minut on huomattu. Kosketus tuntuu molemmista mukavalta ja kaveruus vahvistuu. Nauru on muuten hyvä mittari ylipäänsä. Jos ette ole kotona tai koulussa tai työpaikalla nauranut viimeisen vuorokauden aikana, kannattaa kiinnittää asiaan huomiota. Tai ainakin katsoa peiliin. Ja taas naurattaa. Jos ei sitten itketä.

Muistan kun erään työvuoron lopulla tämä kirjuri tuli olkapäätänsä pidellen ja naama loistaen kertomaan, että se ja se hoitaja oli taputtanut häntä selkään. Satun tietämään, että tuo hoitaja käy säännöllisesti kuntosalilla, niin kuin monet henkilökunnasta käyvät, eikä oikein osannut arvioida voimiaan. Kirjurilta meni melkein käsi sijoiltaan, mutta kyllä se kuulemma tuntui mukavalta. Tässä yhteydessä on muistutettava, että kaikenlainen käpälöinti on ehdottoman kiellettyä Hoitokodilla. Tässä on taas yksi teidän ihmisten vääntelemä termi ”käpälöinti”. Sinänsä positiivinen käpälään viittaava sana on käännetty negatiiviseksi.

Joulu on läheisyyden aikaa. Jopa tämän kirjurin rouva, joka tavallisesti ei koske minuun pitkällä tikullakaan, tönäisi minut eräänä päivänä pois liinavaatevaunuista, kun olin muka tiellä ja tokaisi: ”Hyvää joulua vaan sinullekin, mutta pois siitä. Puhtaat lakanat ovat vain potilaille!”. Kun myöhemmin kysyin kirjurilta mitä mieltä hän on tällaisesta käytöksestä, kirjuri vain totesi, että hän yhtyy vaimoonsa.

Hyvää ja riemullista joulujuhlaa ja joulua kaikille t. Niksu

Kirjuri:
Keijo Happonen

Kuvaaja:
Vuokko Salonen

